

זמני שבת קודש

הדלקת נרות	מוצאי שבת	רבנו תם
תל אביב	18:45	20:24
ירושלים	18:43	20:28
חיפה	18:44	20:24

שבת שלום ומבורך!

העלון טעון גניזה

הרה"ג דניאל זר שליט"א
ראש הישיבה והמוסדות

החזית של עם ישראל

החזית האמיתית של עם ישראל זה רק בבתי המדרש שלומדים תורה

מצה של רפואה

הגאון רבי צבי קינסטליכער זצ"ל, רבה של הערמאנשטט, חלה במעיו והוזקק לעבור ניתוח. לא חפץ הרב לעבור את הניתוח לפני פסח, וביקש לדחות את הניתוח לאחר החג, על מנת שיוכל לקיים את מצוות חג הפסח. הרופאים הסכימו בתנאי חמור: שיאכל כל ימי הפסח רק חלב ותפוזים, ותו לא! 'כל השאר רחוק מלהיות מומלץ', הוסיפו וקבעו ברמיזה עבה...

רבי צבי לא חשב לרגע לוותר על אכילת מצה... בליל הסדר ביקש כוס חלב, והכניס לתוכה כזית מצה. באין אומר ודברים ששה את הכוס עד תומה, בולע אל מעיו החולים כזית מצה שלימה...

הגיע יום הניתוח. רבי צבי נפרד ממשפחתו ומקהילתו, ונוסע לבית החולים הגדול בקלויזנבורג. הוא מתאשפז לצורך בדיקות אחרונות, אך אז קמה סערה גדולה בבית החולים... 'זה לא יתכן!' קורא הפרופסור המהולל, 'הפציינט הזה אמור להיות עם קיבה אכולה, בלי מעיים בכלל. והנה, הוא בריא כמו שור, ומעיו כשל תינוק חדש'...

'איזו תרופה לקחת?' שואל הפרופסור, 'איך זה יתכן, איך הבראת כן במפתיע?' - - -

רבי צבי מביט בו, ומחייך חיוך רחב: 'מיכלא דאסוותא' אומר רבי צבי, 'מכיר? זהו לחם של היהודים, מצה שמו, אשר רשב"י הקדוש מגלה כי הוא מיכלא דאסוותא - אוכל של רפואה. אתם הוריתם לי לא לאכול דבר, אך אני אכלתי כזית מצה, והיא זו שרפאה אותי!'

כשהמצה נקראת מאכל הרפואה, זה לא דווקא לחולי קיבה ומעיים. גם חולי נשמה ולב, בעיות רוחניות כבעיות גשמיות, עשויות להיפתר באכילת המצה. כשאנחנו אוכלים את המצות הבה נשים לב, כי לאוכל הקדוש הזה יכולות סגוליות מוכחות, מרוממות לב ומרפאות גוף ונפש, ונצל את המצוה היקרה הזו!

החזיתות בהצלחה, ירדוף אחד אלף ושנים רבבה, וכשאין הקב"ה איתנו, בכל החזיתות הפסד! כולם הצליחו, גם הסורים גם המצרים, כשהקב"ה איתנו כולם קדימה וכשהקב"ה לא איתנו נסוגים.

כשעם ישראל בפחד רואים נסים, כי הלב נכנע לקב"ה ומתפלל, כמו שהיה במלחמת המפרץ, אבל כשעם ישראל בוטח בכחו ועוצם ידו, והוא לא מתפלל, ולא משים בטחונו בקב"ה, אז הוא מפסיד. סוס מוכן למלחמה אבל לה' הישועה! לא הטנק קובע ולא המטוס, ה' איש מלחמה, ואם יש גזירה להפסיד חלילה לא יעזרו טנקים.

ולאחר המלחמה, במקום להסיק מסקנות רוחניים, אמרו מי אשם במחדל הנורא, מי אשם? אתם אמרתם שתוך 2 דקות אנחנו בדמשק, דברי רהב, לפני שבר גאון! אם אומרים כחי ועוצם ידי, אומר הקב"ה, בסדר תסתדרו. האשימו את אלוף בן אלעזר מרוב בושה קיבל התקף לב ומת. במקום לערוך חשבון הנפש על הרברבות, על הגאווה, על הכפירה, מחפשים אשמים. שומר ישראל הראה לנו, שאם בוטחים בו יתברך מקבלים ניסים, ואם חלילה בוטחים בזרוע הוא נותן לנו להסתדר לבד.

היה אלוף קיבוצניק שאמר "גדולי עולם בכל הדורות אמרו שהתורה שומרת על עם ישראל ובזכותה קיימים, אני לא יודע מה זה תורה, אני לא מבין בזה ואין אוכל לחוות דעה בנושא, **לכן הם ישמרו בדרכם ואנחנו בדרכינו**".

אשרי היושבים ועמלים בתורה! כמה גזירות וחולאים וצרות הם מבטלים, באים לכאן עשרות מקצה הארץ מעפולה ונהריה שדרות והרצליה. אנחנו לא צריכים להיות מושפעים מאנשי התקשורת, אוכלי שקצים ורמשים מוקצה מחמת מיאוס, יש לנו אבות קדושים ורבנים לאורך אלפי דור! מצד אחד הולכים להתפלל בקברי צדיקים, מבקשים ברכות, אם אבא ח"ו חולה אתה רץ לרבנים, ואם כל עם ישראל בסכנה לא? ומה עם החיילים? אתה לא רוצה שיתפללו עבורם, שילמדו עבורם?

שבת שלום וחג שמח!

מתוך דרשתו השבועית של הר"ג דניאל זר שליט"א
המתקיימת בכל יום רביעי בשעה 22:00 בישיבת אור דוד

מלחמת ששת הימים, כל העולם הערבי היה נגדנו, ובארץ היה פחד נורא, הכינו אלפי קברות! פחדו מהנורא מכל, היו כל בתי הכנסת והישיבות מלאים באמירת תהילים ובכיות, והיו נסים ונפלאות, תוך ששה ימים כבשו שטחים עצומים וגרשו את האוייבים מעבר לנחלתם. העולם כולו צפה והשתומם.

ואני זוכר כנער, מה אמרו בארץ? הודעה ראשונה שבע מאות ששים ותשע הרוגים! ציפו לאלפים! האגו הלאומי נסק, התקשורת ליבתה את הגאווה הלאומית, כל הכבוד לצה"ל, נאצר מחכה לרבין שיחכה ולא יזוז... **לא הזכירו במילה אחת את הבורא עולם.** בא הבורא עולם כמה שנים אחרי כן, תשל"ד, ערב יום כיפור, אנחנו יושבים על הגולן, על הסואץ, בירדן, ובארץ מה אומרים? **שיעזו להתקיף אנחנו תוך כמה**

דקות ברובת עמון בדמשק ובקהיר, שיעיזו ואנחנו נראה להם. המצב ערב יום כיפור היה יותר טוב מערב ששת הימים, היו פאנטומים, נשק איכותי, מודיעין, ושליטה בשטח בתוך האוייב. לעומת זאת במלחמת ששת הימים היו ברמה ירודה יחסית. מאחר שייחסו את ההצלחה לצה"ל, "הצבא שלנו" "חיל האוויר" וכו' באה מלחמת יום כיפור, לא ששה ימים אלא כמה שבועות, אלפי הרוגים אלפי פצועים ושבויים, והמצב בארץ היה כמעט אחר יאוש! אנשים בפנים סיפרו לי שרצו לעשות הדברים הכי קריטיים שיש. הסורים כבשו את הגולן תוך כמה דקות כך גם בסיני, דוד שלי שיהיה בריא, היה טנקיסט בגולן, אז הוא היה חילוני, אמר לי היו שם ניסים ניסים וניסים!

הוא סיפר, הסורים קיבלו הוראה לכבוש את הגולן תוך עשרים וארבעה שעות, בפועל הם כבשו אותו תוך שתיים עשרה שעות! ישבו על גשר בנות יעקב משם בקלי קלות אפשר לשטוף את כל הצפון, הערבים התפלאו איך כבשו כל כך מהר, והם הסיקו מזה שצה"ל מכין להם מארב מתוחכם בהמשך הדרך, מה הם עשו? חיכו עד שיקבלו הוראה מלמעלה! **נס! עד שחיכו הצליחו להכות אותם.**

עם ישראל הוכה שוק על ירך, אלפים נהרגו, מה היו צריכים לומר אחר המלחמה? מרימים אנחנו ידיים, לא כחנו ולא עוצם ידינו עשה את החיל הזה, לו חכמו יבינו זאת, היו צריכים להתבונן, כשהקב"ה איתנו כל

* ניתן להקדיש לע"ג, לרפואה או להצלחה

כונן זמנים שותף קיכוי מרקיק?

בתרומה של 100 ש"ח אתם שותפים בהפצת אלפי עלוני 'אור הפרשה' בכל רחבי הארץ

להצטרפות חייגו: 03-61-50-203

סיפור לשבת

הרב אשר קובלסקי

הצלחת חיים בזכות מילה אחת

לונדון הגדולה, שכונת 'סטמפורד היל', 11:30 בלילה. העיר הפעילה והשוקקת חיים נכנסת אט אט לתרדמת הלילה, גם סביבת בית הכנסת שקיטה. במנין חצות האחרון התפלל ר' יצחק - מנכבדי הקהילה וגביריה, אחרי התפילה השתתה קלות, ויצא לעבר רכבו ההדור הממתין בחניון האחורי.

לגודל ההלם, ממש מאחורי הרכב, המתונו לו שלושה גברתנים בריאי בשר וגבוהי קומה, ששמו עליו עין מזמן. הם זינקו עליו בהפתעה מוחלטת, טפחו בעוצמה על כתפו, וצווחו לעברו באנגלית: 'אתה רוצה לתת לנו את הכסף בחיים או אחרי המוות? באיזה דרך אתה בוחר?' - שאלוהו בשאגות אימים...

ר' יצחק עמד נדהם, המום, מבולבל, אבל בעיקר - לפתה אותו חרדה עצומה. הוא רואה את המוות מול עיניו, וככל שהוא מביט לצדדים - אין נפש חיה בסביבה, איש לא ישמע גם אם יצעק. בלית ברירה הוא מתחיל לחשב את חשבון נפשו, יודע שרק יד שמימית יכולה להציל את חייו, ובדרך הטבע - אבד כל סיכוי...

הוא נושא עיניים מתחננות לשמים, ובשבריר שניה מנסה לא לאבד את העשתונות. בקול הרגוע ביותר שהוא מצליח לגייס, הוא פונה לראש החבורה: 'אמור לי, אתה נראה אדם הגון, לא אחד שירצח באמצע הלילה סתם. תגיד לי בשביל מה אתה צריך כסף וכמה אתה צריך, ואתן לך ככל שתבקש...'.

הגברתן הגבוה נראה מופתע, הוא ציפה לצעקות או אובדן עשתונות, בהלה או בריחה. ולפתע - הנשדד מתחיל לשוחח עמו... הוא מיהר להגיב בצחוק פרוץ: 'אני רוצה לשתות, ונגמר לי הכסף. אני צריך כסף, צריך בקבוק!' 'אם זו הבעיה' - החזיר ר' יצחק - 'בוא ואפתור לך אותה. כמה עולה בקבוק?'.

5' יורו, הגיב הגוי, ור' יצחק השיבו: 'אני נותן לך 10. סגרנו? אדם הגון כמון, למה לו להסתבך ברצח? קח כסף, תשתה כאוות נפשך!' - הושיט ר' יצחק שטר של 10 יורו, והגוי, פשוט כך, לקח והלך, כשאחריו פוסעים שני חבריו...

ר' יצחק נושא עיניים לשמים, במבט מודה ומוקיר. חסד הבורא לא עזבו עתה, הן ראה בעיניו נס גלוי... הוא התניע את רכבו בידיים רועדות, ובמשך דקות ארוכות עוד רטט לבו. בקושי רב הצליח ר' יצחק לעצום עין באותו לילה, כשלבד מיטלטל בין רגשות הפחד והאימה, לרגשות ההודאה לנוכח הנס...

אלא שכמידי יום, ב-5:15 בבוקר, כבר צלצל

השעון להחישו למנין הנץ החמה. עיניו היו טרוטות מעייפות, רושם האירוע המבעית טרם חלף ממנו, אך הוא מיהר לבית הכנסת לתפילת שחרית. הוא שב והחנה את רכבו ממש סמוך למקום ההתרחשות אמש, וכשהוא צועד לעבר בית הכנסת - גילה לחרדתו את אותו גברתן גבוה, עומד וממתין לו שוב...

לרגע שבה החרדה ולפתה את לבו, 'מי יודע מה יהיה עכשיו' - הרחרר בבעתה, והחל לוחש שוב 'שמע ישראל' במתח גואה... אלא שלנגד עיניו המופתעות, ניגש אליו הגברתן והושיט לו 5 יורו, באומרו: 'אמרתי לך אתמול לתת לי 5 יורו, כדמי עלות בקבוק' - הסביר כמתנצל, 'אבל נתת לי 10 יורו. מגיעים לך 5 יורו עודף...'.

ר' יצחק עמד מופתע, המום, הלום רעם. לכזו התפתחות לא ציפה... שהשודד מאמש יבוא להשיב לו כסף?! האם זה סרט אימה או התרחשות דמיונית? כיצד זה יתכן?! לאחר רגע התאושש ר' יצחק מההלם והאלם שאחזו בו, ניגש לגוי ולחץ את ידו.

'איננו מכירים משום מקום', פתח ר' יצחק, 'ובכל זאת נפגשנו פעמיים בשש השעות האחרונות. בפעמיים הללו היתה נפשי נתונה בידך, בפעם הראשונה איימת ליטול אותה ממני ובפעם השניה אתה מחזיר לי כסף. אני מבולבל לחלוטין, אתה צוחק עליי? אתה רציני? למה כיוונת? מה הולך פה?'

הגבוה צחק שוב, והשיב בפשטות: 'תראה, אני סטודנט באוניברסיטה, ואם לומר זאת בעדינות - לא כל כך הולך לי בלימודים, אני יותר מדי נחשל ונכשל, וכל סביבתי בזה לי על כך. המצב הוביל לכך שהתמכרתי לטיפה המרה, כל ערב אני צריך את הבקבוק שישכיח ממני את תלאות חיי וכשלונותי הרצופים, אלא שכמה צפוי - קשה לי גם להשיג את המימון לזה...'.

בלית ברירה, נאנח לרגע, 'אימצתי את דרך השוה. כל ערב אני תופס קרבן ומוציא ממנו כסף, לפעמים באיזמים, לפעמים במכות, בכל דרך אפשרית. הרי מישוה צריך לממן את הבקבוק שלי, לא? אמש זה היה אתה, והאמן לי שברגע אחד הייתי יכול לסיים את חייך, ולצאת עם הכסף שבארנקך העמוס... אלא שאז שמעתי פתאום משהו שלא שמעתי מעולם, וכך אמרת לי, מילים שנכנסו בלבי בעוצמה רבה:

'אתה נראה לי אדם הגון, לא מתאים לך...' שנים אני מחכה שמישהו יגיד לי מילים כאלו,

שנים! כל היום אני שומע כמה אני לא יוצלח, לא מוכשר, לא הגון, לא ישר, חסר סיכוי, פושע נתעב. פתאום, באמצע הלילה, סתם מישהו, שדוד פוטנציאלי, בא ואומר לי שאני אדם הגון? שמעשים מזוועים לא מתאימים לי? אתה יודע מה עשית לי באותו רגע, עם שמונה המילים הללו?'

לראשונה, החיוך הגדול שלו נעלם, נימת עצב השתררה בקולו, ועיניו לבשו לחלוחית אנושית: 'באותו רגע החלטתי לא לנגוע בך לרעה. לקחתי את 10 היורו והלכתי לדרכי, ואחרי שקניתי את הבקבוק ונותרו לי 5 יורו - החלטתי להשיבם אליך. מי שנתן לי מילה טובה שהחיתה את נפשי - אינני יכול להזיק ולהרע לו. לו היה לי להשיב לך את חמשת היורו האחרים - גם אותם הייתי מחזיר לך!'

הגברתן מחה דמעה לא אופיינית, נשא רגליו והלך. רק ר' יצחק נותר עומד המום, מסומר למקומו. הוא צבט עצמו להאמין שאינו הוזה, וכששב לבית הכנסת סיפר את סיפור הצלת חייו, ואחד מחברי בית הכנסת סיפרו למשפיע הגה' צ' רבי אהרן טויסיג שליט"א, ממנו שמענו את הסיפור כולו.

מדהים! לא ייאמן מה יכולות כמה מילים לעשות, איזה שינויים הם יכולים לחולל. ר' יצחק אפילו לא הרגיש שהוא עושה משהו מיוחד, יתכן אפילו שבאותם רגעי חרדה אפילו לא שם לב איזה מילים יצאו מפיו. אבל המילים הללו היו מילים טובות, ואלו הצילו את חייו והגינו עליו מפני הברנס האלים המאיים!

כמה מילים שהפילו חיים חדשים בסטודנט האכזר, כמה מילים שהצילו את חייו של ר' יצחק. כי כמה מילים יכולות לחולל שינוי, לבצע מהפך בנפש. ברוב המקרים, לעולם לא נדע, איך המילים שלנו יחוללו שינוי בנפשו של השומע, איזה תמורות הן מחוללות בנפשו, מאיזו דיוטא הן יכולות לרומם ולא לו הישגים הן יכולות להוביל. כי אדם השומע כמה מילים טובות - חש לפתע מוערך, זה מעניק טעם לחייו, זה הופך אותו לאיכותי הרבה יותר! הבה נחפש את כל אלו שסביבנו, שכולם כולם זקוקים למילה טובה. הבה נעניק אותה מכל הלב, הבה ניתן אותה בשמחה. הבה נציל חיים של אנשים, בפינו ובמילותינו לעשותו!

"ר' יצחק עמד נדהם, המום, מבולבל אבל בעיקר - לפתה אותו חרדה עצומה...."

מדריך לחיים הרב אהרן פרידמן

הרגשה רעה - פרשנות של המציאות

נסיק מסקנה חד- משמעותי ונקבע כלל ברזל: רגשות שליליים שממלאים אותנו- כעס ותסכול, מרירות וייאוש, צער ועוגמת נפש, קנאה ושנאה, או פחד וחרדה וכדומה, אינם נובעים מדבר שקרה או לא קרה, אלא מהדרך שבה אנו מפרשים את מה שקרה ומהמשמעות שיש לזה בעינינו. אם נלמד לראות את הדברים בצורה אחרת, ישתנו הרגשות שלנו בהתאם.

ההנחה המקובלת בעולם המקצועי היא, שכל בעיה רגשית בכל תחום שהוא, נובעת מפרשנות לא נכונה של המציאות. אם נעמיק לחקור בניסיון להבין את הסיבה להרגשה הרעה, תגלה תמיד עיוותי חשיבה וטעויות בתפיסת המציאות ובפרשנות שאנו נותנים לה. ייתכן שמדובר בדעות קדומות לא נכונות שפיתחנו כבר בגיל צעיר (או שהסיבה חניכה אותנו להאמין בהן). וייתכן שאלו הנחות מוטעות ומסקנות מעוותות ('אם כך... אז כך...'/'הייתי צריך...' וכדומה).

אי לכך, בכל עזרה שברצוננו להגיש למי שסובל מבעיה רגשית, העבודה צריכה להיעשות בכיוון של גילוי היסוד המחשבתי שגרם לתחושה הלא טובה, ולאחר מכן יש לפעול לפירוקו וביטולו של יסוד זה.

גישה זו נקראת בפי אנשי מקצוע 'הגישה הקוגניטיבית', מפני שהיא מתמקדת בדרך שבה השכל תופס ומפרש את המציאות. באמצעות שינוי התפיסה המחשבית, אפשר להקים מעפר דל ולהרים מאשפות אביון, לעזור לנדכאים ולשבורי לב ולשנות מקצה לקצה את הרושם שהתרחשויות שונות מותירות בנו. התנהגותו של הזולת וכל מעשיו

ענייני דיומא הרב משה דיין

ספירת העומר

בפרשת אמור כתוב את פרשיות המועדים, כאשר בתוכם יש את מצות "ספירת העומר" שנוהגת בימים אלו, ממחרת יום טוב הראשון של פסח במשך שבעה שבועות עד חג השבועות. התורה מדגישה 'וספרתם לכם' ויש להתבונן מהי משמעות הדגש 'לכם'.

המפרשים מסבירים את הפסוק בדרך דרש "שבע שבתות תמימות תהינה" כי שבע שבתות מסמלות את "ימי שנותינו בהם שבעים שנה" ולכן "וספרתם לכם" שבע השבתות יהיו בספירה ובמנין. ימיו ושנותיו של אדם צריכים להיות חשובים מאד אצל האדם, למען לא ייגע לריק ולא יוליד לבהלה. כל רגע יקר באשר הוא הולך ולא ישוב, מה שעבר לבטלה שוב אי אפשר להשיב, ולפיכך צריך הזמן להיות ספור ומנוי.

אולם יש להבחין בין שני סוגי ספירות. יש ספירה של קופאי, ויש ספירה של בעל הבית. קופאי שעובד בבית מסחר אף הוא סופר ומונה את הכסף שבסוף יום העבודה, גם בעל הבית סופר את הסכום שהצטבר אבל אינה דומה ספירת הפועל לספירתו של בעל הבית. בעל בית המסחר כשסופר הוא יודע שזהו רכושו, ואם הספירה

עשויים לקבל משמעות שונה לגמרי, ולהתהפך משליליים לחיוביים (או לפחות, לשליליים הרבה פחות) רק בזכות שינוי זווית הראייה שלנו והמשמעות האחרת שניתן להם.

רגשות של כעס וחמה שפוכה יתחלפו בן- רגע לרגשות של רחמים וחמלה, כאשר נבין שהנדחק לראש השורה בבית המרקחת, בלי להמתין לתורו, הוא חולה נפש או אדם שממהר למיטת חוליו של בנו הקטן, או אם נראה במצב שנקלענו אליו ניסיון שהעמידו לנו מן השמים או אתגר להתגבר על רגשותינו ולשלוט בכעס שהתעורר בנו. רגשות של תסכול ואכזבה יתחלפו ויאבדו עוצמתם כהרף עין כאשר נבין שלא רק אנחנו לא הצלחנו במשימה כלשהי, אלא רבים וגם טובים נכשלו בה ('ה'שמונים' שקיבלנו במבחן היה מהציונים הטובים ביותר בכיתה), או כאשר נתמקד בהפקת לקחים מכישלוננו, במקום לשקוע בהאשמה עצמית (או בהאשמת אחרים) ובטיפוח רגשות אשם חסרי כל תועלת.

רגשותינו יתחלפו מקצה לקצה כאשר נגלה שהאדם שסירב לבקשתנו, והיינו סבורים שהוא אדם רע שמזלזל בנו או אינו מפרגן לנו, היה במצוקה ביום ההוא בגלל משהו שקרה לו, ואין לו שום דבר אישי נגדנו.

כאשר מדובר בהשערות- הכול ייתכן, אבל שום דבר אינו בהכרח נכון.

רבות ומגוונות הן הדרכים לבחון את צורת החשיבה שלנו ולגלות את הטעויות שאנו עושים בבואנו לפרש את המציאות שאנו רואים. סביר להניח שלא כל אחד עושה את כל הטעויות האפשריות. על כן מטבע הדברים יהיו רעיונות שנתחבר אליהם יותר, ואילו רעיונות אחרים לא ידברו כל כך אל לבנו.

ובכל זאת, מומלץ ללמוד את הנושא במלוא היקפו, כדי לפתח את היכולת לנתח את יחסי הגומלין שבין תפיסתנו הקוגניטיבית לעולמנו הרגשי, ובעקבות זאת- את היכולת לאתר את מה שמשפיע עלינו ואת מה שעלינו לעשות באופן שונה כדי שמצב רוחנו והרגשתנו ישתנו לטובה. לימוד זה יעזור לנו להתגבר על חולשותינו ועל רגשותינו הרעים, המשפילים ומחלישים אותנו.

למאמרים נוספים של הרב אהרן פרידמן
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

מורה תוצאה חיובית הוא שמח. וכשהספירה היא בתוצאה שלילית, הוא מצטער, ומחפש היכן היתה הטעות ומחפש עיצות להגיע להשגים יותר מוצלחים. אבל הקופאי שהוא רק פקיד העושה עבודה מיכנית בספירתו, לא לו השמחה ולא לו הצעה כי אין הספירה נוגעת בעצם כלל אליו, וכמובן שאין לו שום הפקת לקחים לעתיד.

כך גם בחיי האדם: יכול אדם לספור את מנין ימיו ושנותיו כאותו פקיד זר שלא לו נוגע הדבר. ולכן נאמר "וספרתם לכם" ובגמרא אמרו "וספרתם לכם" שתהא ספירה לכל אחד ואחד. כל אחד ואחד צריך להרגיש שזוהי ספירה של בעל הבית, ספירה הנוגעת לו לעצמו חשבון שלו ולא של מי שהוא אחר.

בספר 'מטמונים' מוסיף הנה נחלקו הראשונים (תוס' מנחות סו) אם כל ימי הספירה הם מצוה אחת, ואם שכח ודילג יום אחד אינו יכול להמשיך לספור, או שכל יום היא מצוה לעצמה, ואם דילג יום אחד יכול להמשיך. ומחלוקת זו לא הוכרעה, ולכן נפסקה ההלכה אם דילג יום אחד ממשיך לספור אך בלא ברכה.

ומבאר על דרך הדרש: יש כאן ביטוי לשני התפקידים שיש ליהודי. מצד אחד מלכתחילה צריך הוא לדרוש מעצמו שלימות, לדעת שכל הימים הם רצף אחד, כל יום קשור לשני ואם מדלג ומרפה יום אחד הוא מפסיד את השלימות והתמימות, והוא מעוות שלא יוכל לתקון. אך מצד שני אם חלילה נכשל והפסיד יום, לא יתייאש אלא יתחיל מחדש. כי לכל יום יש חשיבות גדולה גם כשהוא יום בפני עצמו.

הרב משה דיין ראש כולל בישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

הלכות ומנהגים הרב רועי גנון

הלכות ספירת העומר

א. כתוב בתורה (ויקרא פרק כג' פסוקים טו-טז) "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עומר התנופה שבע שבתות תמימות תהינה עד ממחרת השבת השביעית תספרו חמישים יום".

ב. וכתב בספר החינוך (מצוה רע"ג) טעם המצוה כיון שכל עיקרן של ישראל זה לשמור את התורה וללמוד אותה, לכן נצטוו ישראל למנות את הימים ממחרת יום טוב ראשון של פסח עד נתינת התורה להראות בנפשנו את החפץ הגדול אל היום הנכסף והנכבד ללבנו, כמו שעבד שואף אל המנוחה לעת ערב כדי שיוכל לנוח מעבודתו כמו כן אנו סופרים מתי יבוא יום קבלת התורה שהספירה מראה שכל ישעו וכל חפצו של האדם להגיע לזמן הזה, עכ"ל ספר חינוך.

ג. רבותינו הראשונים נחלקו בזמן הזה שאין לנו בית מקדש ולכן אין אנו יכולים להקריב קרבן העומר האם ספירת היא מדאורייתא או מדרבנן:

דעת הרמב"ם והר"ף שמצות ספירת העומר היום היא מדאורייתא, אולם דעת רבינו ישעיה וכן דעת הר"ה והרשב"א וכן עוד ראשונים כתבו שהיום מצות ספירת העומר היא מדרבנן וכן נראה שדעת מרן השולחן ערוך,

ולכן פסק הרב עובדיה יוסף בספרו חזון עובדיה "יום טוב" (עמוד ריד') שכאשר אדם אומר את ה'לשם יחוד' לפני ספירת העומר ראוי שישמיט את המילים "הריני בא לקיים מצות עשה" כיון שספירת העומר היום היא מדרבנן.

ד. מצות ספירת העומר צריך לספור אותה בשפתיו ולהוציאה בפיו ולא מועיל שסופר בהרהור, ולכן אם ספר בהרהור לא יצא ידי חובה וצריך לחזור ולספור בפה. ולכתחילה צריך להשמיע לאזנו ואם לא השמיע לאזנו אלא ספר בשקט יצא ידי חובה.

ה. עוד נחלקו רבותינו הראשונים לענין מצות ספירת העומר האם היא מצוה מתמשכת לכל זמן הספירה או שכל יום ויום זה מצוה בפני עצמה.

ו. ושורש מחלוקתם מה כוונת התורה שכתוב "שבע שבועות תמימות תהינה" (הפירוש המילולי של המילה תמימות זה שלימות, היינו שבע שבועות שלמות לספור).

ז. דעת בעל הלכות גדולות שכל מצות ספירת העומר זה מצוה אחת מתמשכת ולכן אם חיסר יום אחד ולא ספר (לא בלילה ולא ביום) אינו יכול לספור את הימים הבאים בברכה כיון שחסר כאן "בתמימות" היינו בשלמות הדבר, ולכן ימשיך לספור שאר הימים בלא ברכה.

ח. אולם דעת הרא"ש וכן דעת ר"י בעל

התוספות שכל לילה (עם היום שאחריו) זה מצוה בפני עצמה, והכוונה "תמימות" זה שיספור כל יום היינו אותו היום עצמו, ולכן וזה נקרא שלם לענין אותו היום עצמו, ולכן לפי שיטתם אם החסיר יום אחד ולא ספר (לא בלילה ולא ביום) בכל זאת יכול לספור בהמשך הימים הבאים את העומר בברכה, שכן מה שהפסיד אתמול זה אינו שייך להיות, שכל יום ויום הוא בפני עצמו ואתמול זה מצוה בפני עצמה והיום זה מצוה בפני עצמה.

ט. השולחן ערוך (סימן תפט' סעיף ח') פסק שאם אדם החסיר לילה ויום ולא ספר יספור בשאר הימים בלא ברכה כיון שספק ברכות להקל.

י. במה דברים אמורים, ששכח לילה ויום שאחריו אבל אם לא ספר בלילה ונזכר ביום למחרת בבוקר או בצהריים יספור בלא ברכה ושאר הימים הבאים יכול לספור בברכה לכולי עלמא.

יא. אם מסופק אם ספר אתמול או לא, פסק מרן בשולחן ערוך (סימן תפט' סעיף ח') שיוכל להמשיך לספור שאר הימים בברכה, והטעם הוא משום שיש כאן ספק ספיקא, שספק אתמול ספר ספק לא ספר, ואם תאמר שלא ספר ספק הלכה כדעת ר"י בעל התוספות שכל לילה ולילה זה מצוה בפני עצמה ואז יוכל להמשיך ולספור בברכה, והוא הדין אם הוא מסופק אם ספר בלילה הקודם את המספר הנכון או לא (ולא ספר ביום את המספר הנכון), שיוכל לספור בהמשך הלילות עם ברכה.

יב. וכן אותו הדין אם ספר רק את הימים כמו שצריך באותו יום וטעה במנין השבועות (כגון שהיום יט' לעומר והוא אמר היום תשעה עשר יום לעומר שהם שלושה שבועות), או להיפך שאמר את השבועות כהוגן וטעה במספר הימים (כגון שהיום יט' לעומר והוא אמר היום עשרים יום לעומר שהן שני שבועות וחמשה ימים), לכן אם נזכר באותו הלילה או ביום למחרת בבוקר יחזור ויספור כמו שצריך בלא ברכה, אולם אם שכח ונזכר רק בלילה למחרת יכול להמשיך ולספור את העומר בברכה משום ספק ספיקא.

יג. וכן אם ספר רק את הימים ולא ספר את השבועות, או להיפך שספר רק את השבועות ולא ספר את הימים, נחלקו בזה גדולי האחרונים, ולהלכה אם נזכר באותו לילה או ביום למחרת בבוקר יחזור ויספור כמו שצריך בלא ברכה, אולם אם שכח ונזכר רק בלילה למחרת יכול להמשיך ולספור את העומר בברכה משום ספק ספיקא.

יד. נשים פטורות ממצות ספירת העומר כיון שזה מצוה שיש לה זמן וכל מצוות שיש להן זמן קבוע נשים אינן חייבות, אבל אם הנשים רוצות לספור ספירת העומר בלא ברכה רשאיות, אולם על פי הסוד אין להם לספור כלל אפילו בלא ברכה.

(ע"פ הלכה ברורה, ילקוט יוסף ואחרונים)

להלכות נוספות של הרב רועי גנון
כנסו לאתרנו: Rabenu.com

רגע חושבים

הרב יהודה שמעוני

הבטחון מטהר את האדם

שואל הג"ר שמשון פינקוס זצ"ל מדוע הקב"ה קיבל בתשובה של מנשה מלך יהודה?

בילקוט מלכים בענין מנשה ותשובתו זו"ל: "מאי ויאסרהו? עשה לו כמין מולאיר של נחשת ועשו אותו נקבים נקבים ונתנוהו לתוכה והתחילו מסיקין תחתיו, וכיון שראה צרתו צרה לא הניח עבודת אלילים בעולם שלא הזכירה 'צלמא פלן' איתי שיזביה' [צלם פלוגי בא והצילני] וכיון שלא הועיל לו כלום אמר: זכור אני שהיה אבי מקרא הפסוק הזה 'בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה ושבתי עד ה' אלקיך', הרי אני קורא אותו אם יענני מוטב ואם לאו, כל אפיא שוין" (כלומר ח"ו אין בו בבורא כח להצילני).

והיו מלאכי השרת סותמין את חלונות של רקיע שלא תעלה תפלתו לפני המקום, ואומרים לפניו: 'רבון העולמים, אדם שהעמיד צלם בהיכל כלום יש בו תשובה?!'

אמר להם הקדוש ברוך הוא: 'אם איני מקבלו בתשובה הרי הדלת נעול כנגד כל בעלי תשובה', מה עשה הקדוש ברוך הוא? חתר לו כמין חתירה אחת תחת כסא הכבוד שלו ושמע תחנתו", וכו', עין שם.

והנה תמוה מאד מה היתה טענתו של מנשה שאם אין הקדוש ברוך הוא מקבלו בתשובה ומצילו עכשו בנס, הרי הוכחה היא שכל אפיא שוין, כלומר שכמו שכל הצלמים לא ענוהו בצרתו וראיה היא שאין בהם ממש כן כלפי מעלה ח"ו, והרי אינו דומה כלל, הרי אותם הצלמים שכל חייו עשה למענם ופלח להם מן הראוי שיענוהו בצרתו, ואם לא ענוהו ראייה היא דאינם כלום.

אבל הקדוש ברוך הוא דמנשה כל חייו הרג צדיקיו ונביאיו, ומלא ירושלים פה אל פה בדם, וגם בצרתו זו עתה לא נזכר בבורא שיצילו רק אחרי שקרא לכל עבודה זרה שבעולם, ורק אחר כך קרא להקדוש ברוך הוא, ובקריאה של חצפה ותנאי, אם כן מן הראוי שלא יענוהו, ומהיכן ההוכחה שכל אפיא שוין.

אבל באמת דבר גדול דבר מנשה והקדוש ברוך הוא אף קבל דבריו. הוא טען: אם אין מקבלים את תשובתי הרי זה מפני שברב עוונותי עברתי את גבול הרחמים, נמצא שלרחמי השם יש גבול, אם כן במה הוא שונה מכלם חס וחלילה, דגדלת חסד וכח, רב יותר או מעט, אינו שנוי בעצם ובמהות.

והקדוש ברוך הוא מיחד מכלם רק אם החסד הוא בלי גבול כלל ועד אין סוף ותכלית, נמצא אם אני מתחנן ואפלו ממעמקי שאול, אם לגדלת חסדיו אין חקר ודאי שיקבלני בתשובה, והקדוש ברוך הוא קבל את דבריו, ואמר אם איני מקבלו הרי זה סותר את כל מדת התשובה כלה, שמהותה הוא רחמים בלי גבול.

והרי מצאנו להדיא ציור חי לאפן בטחון הנזכר [בקטע הקודם], שמנשה הכיר מדת טובו יתברך הבלתי בעל תכלית, וטען שאם אכן קימת מדה כזו ההכרח הגמור הוא שיענהו במדה זו, ואם לא יענהו על כרחך שלא קימת מדה זו כלל חס וחלילה, וצדק בדבריו שכיון שאכן מדה זו קימת, על כן ענה לו השם יתברך בצרתו.

לא עשיתי שום דבר, רק אמרתי...

בבירור, שלכל הילדים בכל נקודה בגלובוס ובכל פרק זמן נתון בהיסטוריה – ישנם 2 צרכים בסיסיים: אוכל לגוף, ואוכל לנפש. **ההשתוקקות לאהבה היא מולדת ואוניברסלית.** אין צורך בתואר שני ושלישי כדי להכיר בתובנה זו. תשאלו כל אם צעירה מה גורם לאותם חיוכי אושר וגרגורים שובי לב אצל כל הנסיכים הקטנים: חום, יחס ומילים של אהבה.

אז למה אנו ממעטים בכך כשהם גדלים?

התבוננות פשוטה בחיינו מעלה את המסקנה, שככל שהילדים גדלים, ב"ה, הם מקבלים פחות ופחות את המצרך הבסיסי כל כך, החיוני כל כך לנפשם ולנשמתם, חיוני לא פחות מאוכל לגוף הפיזי.

למה?

האם משום שילדינו גדלו הם כבר "מחוסנים" לחיים ואינם צריכים מקור חום ואהבה? האם החיים קלים יותר ככל שגדלים יותר? האם לא ברור לנו מהו כוחו של העונן הרגשי מול התמודדויות המחר? ולמה בבדיקות סטטיסטיות על כל משפט אחד של רגש חיובי, נאמרים בבית תשעה-עשר משפטים וביטויים בהקשר שלילי? כן, זו לא טעות: 1 מול 19.

לו היינו שומעים על הורה שתוך כדי הכנת ארוחת צהרים לילדיו, הוא נוהג להוסיף כף אקונומיקה לתבשיל, היינו מזעיקים מידיית את המשטרה ושירותי הרווחה, כדי להגן על ילדים אומללים אלו מהעוול הנגרם להם בביתם.

לצערנו, אפשר לקבוע שהורים רבים "מרעילים" את ילדיהם ברעל נפשי, ואולי צריך להוריד את המרכאות. אמירות שליליות, הטחות אשמה מרובות, לשון הרע ושאר דיבורים פוגעניים, גורמים לנזקים. לעומת זה מחמאות, חיובים, מילים אופטימיות, כף זכות ושאר דיבורים חיוביים מעניקים בריאות נפשית וגופנית, פרודוקטיביות רבה יותר, שלום בית ושאר הצלחות.

נשתמש בפסח לפה שסח רק דברים טובים.

חג כשר ושמח.

הרב יהודה שמעוני מגיד שיעור בישיבת אור דוד
להרצאות נוספות כנסו: Rabenu.com

סוד ההצלחה שלך לכל השנה!

בכל שנה מחלק הרב דניאל זר למעל 1,000 משפחות 'קמחא דפסחא' - כסף לחג הפסח לקניית צרכי החג!

כתב הזוהר הקדוש:

"סוד ההצלחה של האדם כל השנה תלוי בצדקה שהוא נותן לעניים לחג הפסח, שחודש ניסן הוא ראש החודשים וכמה שאדם נותן צדקה בחודש זה משפיע לו הצלחה לכל השנה"

ניתן לתרום 'קמחא דפסחא' לעניים ע"י ישיבת אור דוד:

**להתקשר למשרדי הישיבה
בטלפון: 03-570-12-12**

**להכנס לאתר הישיבה
בכתובת: www.Rabenu.co.il**

**לסרוק את הקוד ולתרום און-ליין
באמצעות Pay-Pal הבין-לאומי:**

